

Petr Schnur: Co znamená „Slušnost“ v Bílém domě

- CZ24 News | 10. dubna 2021

USA: Petr Schnur píše o tom, co se schovává za údajnou „slušností“ v Bílém domě nejen v oblasti zahraniční politiky, která začíná zase připomínat western à la John Wayne.

Narativ posledních dnů

Od amerických prezidentských voleb uplynulo pět měsíců plus pár drobných, zprávy z USA a bruselského jednání NATO, prý o „[strategii 2030](#)“, prozradily, že se svět vrátil do normálu. A ten vypadá takto.

[Kamala Devi Harrisová](#), viceprezidentka s tamilsko-jamajskými kořeny, byla prezidentem pověřena vyřešením „problému“ na jižní hranici, transžena [Rachel Levinová](#) dostala roli státní sekretářky na ministerstvu zdravotnictví. V Bruselu, kde zazněla silná slova na adresu Číny i Ruska, si ministr zahraničí [Antony Blinken](#) na okraji severoatlantického summitu povolal na kobereček německého kolegu [Heiko Maase](#) kvůli Nord Streamu 2. A na twitteru prozradil světu takřka romantickou květomluvu jménem „slušné“ atlantické čtyřky [Dominic Raab](#), ministr zahraničí Spojeného království, že USA, Velká Británie, Francie a Německo jsou síla pro dobro, která opět spolu drží basu. Společným cílem je podle ministra řešení konfliktu v Jemenu a zabránit Íránu v získání nukleárních zbraní. Jelikož vše se vším souvisí, a nejnovější transatlantické aktivity, aktivity ponejvíce s novým mužem v Bílém domě, který mezitím stačil označit svůj protějšek v Kremlu za „vraha bez duše“, pokusíme se v krátkosti o shrnutí.

Realita za narativem

Joe Biden pověřil paní Harrisovou úkolem, za který celý „slušný“ transatlantický svět dennodenně tepal do předchůdce Trumpa a snažil se sugerovat, jako by šlo o jeho výmysl. Paní viceprezidentová má prý kromě „diplomatických aktivit“ odhalit a zablokovat cesty, které latinskoamerické ilegály do USA přivádí. Přitom nejen investigativní platformy připomínají, že Trumpova politika proti ilegální imigraci nebyla v podstatě ničím jiným než zvlgarizovaným pokračováním aktivit jeho předchůdců Obamy a Bushe juniora, kteří stejnou věc „prodali“ poněkud kultivovanějším způsobem. Nemluvě o tom, že tuto politiku zahájil další miláček liberálně-zeleného globálu [Bill Clinton](#).

Budiž podrženo, že v našem kontextu nejde o to, zda a jak se s problémem vypořádat, ale o eklatantní příklad zcela účelové manipulace občanů politickým mainstreamem a jemu oddanými médii. Nelze pochybovat, že v následujícím čase transatlantická Evropa o amerických aktivitách na jižní hranici pomlčí nebo alespoň „diferencovaně“ Spojeným státům opět přizná právo na ochranu před nápirem drog. „Slušné“ duo Biden-Harrisová bude bezpochyby problém řešit podle všech pravidel humanity.

Různá twitterová poselství sugerují, že bruselský summit [NATO](#) proběhl v harmonickém souladu, rozuměj v duchu anglo-amerických představ. Je ovšem otázkou, do jaké míry Raabova romantika zrcadlí realitu v zákulisí. Jeden z rušivých elementů představuje kauza Nord Stream 2, ve které se zřejmě washingtonské administrativě, americkému frackingovému průmyslu, polsko-baltické antiruské alianci a německým Zeleným doposud nepodařilo spolkovou vládu přinutit ke zrušení projektu.

Otazníky rovněž visí nad ministrovou poznámkou k Jemenu a Íránu. Z jeho stručného poselství není jasné, zda spolu s americkými a francouzskými partnery hodlá pozastavit Saudské Arábii, Emirátem a dalším koaličním „faktorům stability“ na Blízkém východě logistickou podporu a jejich vůdce popohnat k zodpovědnosti. Princ Salmán byl v každém případě doposud slíbeného „potrestání“ [ušetřen](#), což byl jeden z Bidenových předvolebních lidskoprávních slibů. Spojené státy sice nyní tlačí na klid zbraní, pohnutka ovšem není humanitního rázu, ale poznatek, že Rijád bombami a bloádou (kromě utrpení civilního obyvatelstva) nic nepořídil. Raabova formulace ohledně Íránu rovněž neprozradila, jestli se to s jeho „nuclear power“ bude mít jako s iráckými „chemical weapons“ 2003 a zda i v tomto případě Bidenova předvolební rétorika (návrat USA k dohodě o jádru) praskne jako politická bublina. Ovšem poté, co Írán podepsal s Čínou dohodu o strategickém partnerství na 25 let a kdy usiluje o podobné s Ruskem, vrátila se americká diplomacie do reality a nyní má ve Vídni jednat o tom, jak by se USA k dealu mohly vrátit. Formulace britského ministra rovněž neříká nic konkrétního o pozici Londýna. Ta evropská, která byla o něco racionálnější než Trumpova a Netanjahuova, prý počítá s celkově komplikovanými rozhovory. Jedno je ovšem jisté: podobně (jako v případě Jemenu) nejde o respekt před pravidly mezinárodního práva, ale o poznatek, že kdo si to chce rozdat s Čínou a Ruskem, nemůže odčerpát síly na Írán.

„...kdo jsou tvoji přátelé...“

Při vším tom aktuálním politickém šosáctví nelze opomenout dvě věci: zatímco v mediálním mainstreamu zněl po volbách jednolitý jásot transatlantické Evropy, jakoby se do Bílého domu nastěhoval sám Santa Claus, na mediální a politické periferii byly od počátku slyšet varovné hlasy těch, kteří mýtický narativ „dobra a zla“ počítají do kategorie náboženství, nikoliv politiky a diplomacie.

Již od Bidenovy kandidatury se dalo předpokládat, že se do Bílého domu má zadním vchodem vrátit

Obama a jeho vládní styl liberálního iluzionismu, což jeho bývalý viceprezident krátce po inauguraci stvrdil v Sýrii. Ale i bez prvních odpálených raket bylo jasné, jakým směrem se jeho politika bude ubírat.

Důvody k pochybnosti o Bidenově spásném působení lze spatřit nejen ve složení jeho vlády, ke které se za okamžik dostaneme, ale i v jáсотu nazelenalých liberálů, mezitím plně zapojených do služeb amerických strategických zájmů. Ale ten, kdo proběhlou změnu politických paradigmat tzv. socialistů, sociálních demokratů a Zelených nezaregistroval a zmíněné strany stále ještě považuje za garanty sociální stability, míru a ochrany přírody, mohl vrhnout kritický pohled na samotnou Bidenovu vitu. Evropu by přitom měla ponejvíce zajímat zahraniční politika a ta hovoří jasnou řečí.

Již od dob Clintonova prezidentství se organizačně podílel na všech amerických válkách a vojenských intervencích nebo pro ně hlasoval – od války proti Jugoslávii v roce 1999 přes Afghánistán a Irák až po Libyi a Sýrii. S katastrofálními důsledky těchto „humanitárních intervencí“ se Evropa potýká dodnes. Bidenův oportunismus je patrný přinejmenším v tom, že negativní důsledky intervencí v Afghánistánu a Iráku (kterou později podobně jako Obama označil „za chybu“) oba neodradily od jejich zopakování v Libyi a Sýrii.

Paralely obou prezidentských kariér se prostě nedají přehlédnout. Stejně jako jmenování [Hillary Clintonové](#) na místo ministryně zahraničních věcí od samého počátku relativizovalo liberály vysněnou představu [Baracka Obamy](#) v roli afroamerického peacemakera, i v případě jeho bývalého viceprezidenta platí heslo: „Prozrad', kdo jsou tvoji přátelé a já ti povím, kdo jsi.“

Co prozradil Bidenův tým: staré tváře, nové role

Budiž tedy potvrzeno: v případě aktuální vlády Spojených států se fakticky se jedná znovuvzkříšení Obamova kabinetu včetně možného vlivu nadnárodních korporací skrze jednotlivá ministerstva na americkou politiku.

Na první pohled plně odpovídá složení Bidenova týmu (po etnické stránce i sexuální orientaci) současnému dobovému trendu, což vyvolalo jáсот především u levicových a zelených liberálů, pro které se obal stal důležitější než obsah. Tak kupříkladu viceprezidentka Kamala Harrisová, která platí za zastánkyni amerických lidskoprávních intervencí, samozřejmě podle scénáře washingtonských strategických zájmů v selektivní podobě, se distancovala od návrhu kolegyně [Elizabeth Warrenové](#) z levého křídla Demokratické strany zlomit narůstající moc technologických koncernů jejich rozložením. Harrisová preferovala jejich kontrolu, mnozí se ovšem obávají, že jejich cenzura by mohla probíhat s obdobnou jednostrannou účelovostí jako lidskoprávní agenda.

[Tom Vilsack](#) ministroval resort zemědělství za Baracka Obamy, v Trumpově období měl nucenou přestávku, nyní se do něj vrátil. Platí za tvrdého zastánce [genetické manipulace](#), za Obamy se profiloval jako lobbista koncernů [Monsanto a Pioneer Hi-Bred](#), což mu vyneslo přezdívku Mr. Monsanto.

Další klíčovou osobou Bidenova týmu je [Brian Deese](#). Bývalý šéf tzv. trvale udržitelného fondu největšího globálně operujícího investičního giganta [BlackRock](#) byl Obamův nejvyšší hospodářský poradce, Joe Biden ho jmenoval ředitelem Národní ekonomické rady ([NEC](#)).

A tak jediným skutečným překvapením bylo jmenování příslušnice původního amerického

obyvatelstva [Deb Haalandové](#) na pozici ministryně vnitra. Název „vnitro“ je přitom poněkud zavádějící. To má na starosti především přírodu, národní parky a rezervace, [vnitřní](#) bezpečnost spadá výhradně do kompetence [Homeland Security](#), úřadu z doby Bushe juniora s jeho „nadstandardními kompetencemi“. A na jeho čele další člen Obamova týmu, [Alejandro Mayorkas](#), syn židovsko-kubánské podnikatelské rodiny porevolučních imigrantů z Havany. Tolik tedy k hlavním postavám Bidenova kabinetu, který byl ušetřen, byť jen decentně kritických komentářů ze strany nazelenale-levicového mainstreamu. Čímž se dostáváme k zahraničí.

Zahraničí: kontinuita intervencionalistů

Nejpozději poté, co prezident Biden na místo ředitele CIA jmenoval [Williama Burnse a Samanthu Powerovou](#) pověřil péčí o Úřad Spojených států pro mezinárodní rozvoj – [USAID](#) („zlé jazyky“ o tomto úřadě hovoří jako o odnoži CIA), bylo jasné, jak bude vypadat „návrat“ Bidenovy Ameriky. Burns byl příznivcem války proti Libyi a litoval toho, že stejný osud nestihl Sýrii. Dosavadní kariérou či slovem i písmem [dal najevo](#), že má problémy s post-Jelcinovým Ruskem v roli rovnocenného světového aktéra. Powerová zase proslula klíčovou rolí v přípravě útoku na Libyi a později coby zástupkyně Spojených států u OSN za prezidenta Obamy plamennými a bojovnými projevy na adresu Syrské arabské republiky včetně obvinění z údajných chemických útoků. Obě jména vypovídají pouze jediné: holubice míru, která se skvěla na hrudi Lady Gaga při zpěvu americké hymny během Bidenovy inaugurace potvrdila, že zpěvačka nese své umělecké jméno zcela oprávněně.

Korunu vystoupení pomatené americké pěvkyně v sestavě „slušných“ válečníků nasadila bezesporu [Victoria Nulandová](#) v roli státní podtajemnice pro politické záležitosti. Ta se „proslavila“ jak aktivním podílem na přípravě válek [G. W. Bushe](#) a Obamovy intervence v Libyi, tak i na kyjevském Majdanu. A sice nejen aktivní podporou puče ukrajinských banderovců a prozápadních oligarchů na místě činu, ale i „děkovným“ výrokiem na adresu evropské koalice ochotných: „[Fuck the EU!](#)“.

Pořekadlo o přátelích, kteří vypovídají o charakteru dotyčné osoby, lze i obrátit: zrovna tak o jeho životě a úmyslech svědčí i ti, které v jejím blízkém okolí nenajdeme. Snad jediné s výjimkou bývalé indiánské aktivistky Haalanové, jejíž kompetence se ovšem, jak již bylo řečeno, týkají přírody, nikoliv politiky, není v aktuálním vládním manšaftu ani jeden zástupce nebo zástupkyně levého křídla Demokratické strany, bez jehož voličů by Biden neměl nejmenší šanci. A ta teprve bude muset dokázat, do jaké míry je schopna či ochotna prosadit se vůči finančně-průmyslové lobby.

Toto je tedy podoba Bidenova týmu. Jásot evropské liberální levice na jeho vítězstvím vypovídá víc o jejím dezolátním stavu než o kvalitě staronové americké politiky, ale i k tomuto bodu se ještě vrátíme.

Několik tezí na závěr

Silná slova na adresu Číny a Ruska doprovázená sankcemi a harašením zbraněmi směrem na východ, nyní dokonce v bezprostřední blízkosti ruských hranic, znamenají stupňování politických narativů à la John Wayne. Problém spočívá v tom, že svět není Hollywood a Rusko s Čínou nejsou Panama nebo Mexiko. Každému soudnému člověku by mělo být jasné, že se současná hra se slovy a ohněm může vymknout kontrole – k tomu několik zásadních myšlenek.

- Je veřejným tajemstvím, že Joe Biden, který drží palec nad červeným tlačítkem, neoplývá zrovna mentální svěžestí a nejlepším fyzickým zdravím. Evropu by mělo tedy zajímat, kdo má vliv na procesy rozhodování v americké administrativě i mimo ni. Existence toho, co je obecně nazýváno [deep state](#) není spiklenecká teorie, ale tvrdá realita, před kterou již [v roce 1961](#)

[varoval](#) tehdejší prezident USA [Eisenhower](#). Pojmenování je druhořadé, důležitý je princip vlivu komplexu těchto „pressure groups“ na chod státu a jeho politiku.

- Donald Trump vyslovil jednu zásadní větu, která by měla být pro Evropany rozhodující: během jeho úřadování byl svět ušetřen dalších amerických válek a intervencí, jejichž vedoucí reprezentantkou v Obamově týmu byla Hillary Clintonová. I samotný Burns přiznal, že Trump nepatřil k intervencionalistům (srovnej [zde](#)). Ačkoliv je to právě Evropa, nikoliv USA, která sklízí střepty této „politiky“, byli jsme opět svědky masového jásootu politické „elity“ EUropy po vítězství kandidáta intervencionalistické kontinuity linie Clinton-Bush-Obama.
- Podle Burnse spočívá převaha americké „diplomacie“ ve schopnosti vytvářet koalice a přizpůsobit pravidla existujících institucí vlastním potřebám: „It's our capacity to adapt the rules of existing institutions and develop rules of the road.“ (srovnej [zde](#)). Kauza s největší pravděpodobností zmanipulovaných zpráv Organizace pro zákaz chemických zbraní ([OPCW](#)) ohledně chemického útoku v syrském městě [Dúmá](#) (duben 2018) představuje názorný příklad toho, jak si Burns a další členové týmu „Captain America“ takovou adaptaci představují.
- Multilateralismus v pojetí Bidena, Blinkena, Burnse & Co. nemá pranic společného s respektem k druhým zemím a partnerstvím v mezinárodních vztazích, ale pouze a výhradně s rozdělením úkolů při disciplinování světa. „Schopnost vytvářet koalice“ má tradici ve všech velkých válkách vedených Spojenými státy od rozpadu východního bloku: dvakrát v Iráku, v Jugoslávii, Afghánistánu, Libyi a Sýrii. Koalice za účelem jakési pseudo-legitimace imperiálních válek („mezinárodní společenství“), rozdělení válečných výdajů (na rozdíl od kořisti, o kterou se Washington nedělí) a co nejužší propojení „v hříchu“ s tzv. spojenci (rozuměj: je dobré, když si ruce pošpiní co nejvíce ochotných vazalů) nevychází z pravidel OSN, ale z tradice Římské říše, která občas dala příležitost podřízeným provinciím prokázat věrnost císaři. NATO a podle dosavadních zkušeností s Kosovem, Libyí, Sýrií a Ukrajinou i EU jsou vhodné nástroje.
- EUropa se tedy beze všeho nechala vmanipulovat do této role, vtáhnout do americké geopolitické hry, „diplomacie“ složené ze sankcí, [„regime change“](#) a vojenských intervencí – nejen na Blízkém východě, ale i v Evropě samotné. Nynější situace na Ukrajině nenechává tušit nic dobrého. Pro novou americkou administrativu je nepřijatelná představa, že by Rusko a Čína natolik získaly na síle, že by se vymkly dosahu mezinárodního pořádku, jehož pravidla diktuje Západ. Role regionální mocnosti, kterou [Projekt pro nové americké století](#) (PNAC) Rusku po rozpadu SSSR přisoudil, byly spojovány s érou [Borise Jelcina](#), konsolidace RF během prezidentství Vladimíra Putina z něj logicky dělá nepřítel „Nr. One.“
- Úpadek evropské politické kultury, který z jejich aktérů udělal stranické aparátčíky „politického středu“ a lobbisty nadnárodních korporací, transformoval dříve relativně pluralitní Evropu v jednolitý transatlantický proud pod komandem Washingtonu. EUropa ztratila nejen morálku, ale očividně i základní pud sebezáchovy: v případě ohraničeného válečného konfliktu s Ruskem zaplatí Evropa vysokou daň a v případě atomární eskalace přestane existovat. Spojené státy poznaly pouze jednu, a to ohraničeně, válku na vlastním území – Sever proti Jihu. Konflikt s původními Američany, zvanými „Indiáni“, se nepočítá, neboť zde šlo o zcela jednostrannou záležitost postupného vraždění. Všechny ostatní války a intervence se konaly „někde jinde“.

Role Evropy spočívá v tom, aby při tom zůstalo. Snad nejtragičtější roli přitom hraje Francie. Od [de Gaulla](#) až po [Chiraca](#) tvořila v evropské a světové politice protiváhu k anglosaské snaze o dominanci. [Sarkozy](#), [Hollande](#) a [Macron](#) tuto tradici opustili, pravděpodobně v naději na tučnější kousky kořisti při přestavbě Blízkého východu. Restaurace koloniálních závislostí s moderní tváří dávala naději na znovu získaný vliv tam, kde po druhé světové válce pod vlivem národních hnutí v arabských zemích a jejich dekolonizace více či méně zmizel.

Cena, kterou Francie a Evropa za tuto změnu zahraničněpolitických paradigmat platí nebo

v budoucnu zaplatí, bude vysoká.

Autor: Petr Schnur

Zdroj: <http://casopisargument.cz>